

Lukáš 21, 25 - 37 Budou znamení na slunci, měsíci a hvězdách a na zemi úzkost národů, bezradných, kam se podít před řevem valícího se moře. Lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přichází na celý svět. Neboť mocnosti nebeské se zachvějí. A tehdy uzří Syna člověka přicházet v oblaku s mocí a velikou slávou. Když se toto začne dít, napřimte se a zvedněte hlavy, neboť vaše vykoupení je blízko.“ Vypravoval jim podobenství: „Podívejte se na fíkovník nebo na jiný strom: Když se už zelenají, sami víte, že léto je blízko. Tak i vy, až uvidíte, že se toto děje, vězte, že je blízko království Boží. Amen, pravím vám, že nepomine toto pokolení, než se to všechno stane. Nebe a země pominou, ale má slova nikdy nepominou. Mějte se na pozoru, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a starostmi o živobytí a aby vás onen den nepřekvapil jako past. Neboť přijde na všechny, kteří přebývají na zemi. Buďte bdělí a prostě v každý čas, abyste měli sílu uniknout všemu tomu, co se bude dít, a mohli stanout před Synem člověka.“ Ve dne učil v chrámě, ale na noc odcházel na horu, která se nazývala Olivová.

Milé sestry, milí bratři!

Zmínil jsem tady už, že dodnes se každé potíže promítají do očekávání, že už už musí přijít konec tohoto věku. Těžkosti, které prožíváme a prožívala každá generace jsou obrazem přerodu do nového věku, a popisovaný přerod, který jsme četli, popisuje i ty přerody dílčí, které prožíváme. Každodenní, generační, vyvolané současnými událostmi. Mohlo by se zdát, že je těžké rozlišit, co je předpověděno o nejbližších dnech a co o konci věků. Popisované události splývají. Pohledme na popisované Ježíšovy předpovědi opačně: Všechno se týká každodenních událostí i událostí, které teprve přijdou. I ty se jednou stanou každodenními. Boží království je stále v nás, mezi námi, i přichází. A jednou s Ježíšovým příchodem přijde v plnosti. Na to se můžeme těšit, žít je však můžeme jen v přítomnosti v naší nedokonalosti. Jednou je budeme žít v plné plnosti. I v naší dokonalosti, až dostaneme nová těla. Zatím je to tak, jak o nás řekl Ježíš: **Duch je ochotný, ale tělo je slabé.** Jak asi vzpomínali apoštolové na to, že kdysi, v Ježíšově nejtěžší hodině, v Getsemanské zahradě, usínali a usnuli. Jistě s láskou k Ježíšovi, který je chápal. Tak to dokonce i zapsali. Tak máme prožívat i své slabosti. Ježíš nás zná. Řeknu jednu perličku. Víte, jak snadno nás rozčiluje, řeknu přímo, rozčilujeme se, když se nám něco nedaří. Kromě těch, kdo jsou úplní klid'asi. Já říkám, že jsem ze vzteklého rodu. Sourozenci o mně složili říkanku: Váša má zlost, že je samá kost. Spíš vzteklina než jen kost. Sestra hodila po bratrovi nožem, a já byl pověřen zavolat tatínka, aby šel domů. Byl ještě v hovoru s kamarády po nedělní bohoslužbě. Mladší bratr po mně hodil kladívem, stopy toho dlouho byly na elektrickém sporáku. Sporák už byl v huti proměněný na něco nového, krásného. Tak by měly být proměňovány i naše slabosti. Rozhodl jsem se, že se nebudu rozčilovat při svých nedokonalostech, i při nedokonalostech svých bližních. Proč mám dělat radost tomu Zlému? Přinášíme raději dárky Ježíškovi do Jesliček, i Ježíšovi, našemu bratru, když budeme budovat jeho království. Když budeme dobrými správci.

Každá mince má dvě strany. Proč hledíme na její rub? Na neštěstí, války, stoupající hladinu zla, na záplavy zla. To jsou jen průvodní projevy rostoucího Království. To musí být, řekl Ježíš. To je jen plevel ve zlatém obilí, ve které máme vyrůst. Na rub mince hledí ten Zlý. Ted' mi to zaplatíš, říkal si, když hnal představitele chrámu i s Ježíšem k Pilátovi, a pak celý ten dav, který **křičel ukřižuj** i s římskými vojáky na Golgotu. Zapomněl se podívat na líc mince, kde je napsána její hodnota. A na ní bylo napsáno: **Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrť hlavu a ty jemu rozdrťš patu.** Ty nás můžeš s Ježíšem pouze přibít na kříž, on ti však už rozdrtil hlavu. Je takové, nehezky vyjádřené přísloví: Kobyla nejvíc kope, když chcípá. V plném rozsahu to platí o zlu. Ještě chvíli bude kopat. Jiří Hurta připodobňoval vzestup lidstva k výstupu po spirále vztyčeného Hada. Vždyť on svou lží začal psát dějiny lidstva. Ta spirála, to je jako bychom vystupovali po spirále kolem vysoké hory na její vrchol. Na kolikáté otočce jsme už od začátku spirály v zahradě Edenu? Vidíme dolů. Celou historii zla i růstu Božího Království. I naši bratři v historii prožívali totéž,

co prožíváme my. **Pády mocností i úzkost národů, bezradných, kam se podít před řevem valícího se moře. I tehdy lidé zmírali strachem a očekáváním toho, co přichází na celý svět. Neboť mocnosti nebeské se zachvěly.** I tehdy, stejně jako dnes zároveň přichází Ježíš, všimněme si, že přichází jako člověk, jako Syn člověka, ne jako vznešený Pantokrator - Vševládce, jak byl malován v prvních bazilikách. Jako člověk, který odcestoval, posílá zprávy svého Svatého Ducha svým služebníkům, abychom byli bdělí, aby **naše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a starostmi o živobytí.** Stejně tak budou vše prožívat ti, co po nás nastoupí za pluh do brázdy, kterou jsme začali orat v Otcově království.

Tak jako už teď pohlížíme na pupeny a budeme očekávat, až se nalejou a začne jaro, tak můžeme pozorovat, že Bůh připravuje budoucnost svého lidstva. Izrael je už léta ve svém domově, potřebuje však ještě přetvořit. Totéž potřebují všechny národy. Bůh však očekává, až se probudíme, **povstaneme ze sna** a ujmeme se své práce. Bůh není loutkoherec, aby nás vodil na drátkách a manipuloval s námi. Chce z nás mít uvědomělé spolupracovníky naší budoucnosti, jeho království.

Lidstvo se ztěžka pohybuje po spirále a ztěžka vystupuje vzhůru. My však můžeme využít to, co tak krásně popsal básník František Halas. Možná ani nechápal, co krásného vyjádřil. *Proti přitažlivosti zemské, do výšky volím pád.* Jan z Kříže k tomu před staletími dodal: *Nic tě nesmí zdržovat, stahovat dolů: Ani sláva, ani bezpečnost, ani potěšení, ani útěchy, ani vědění, ani libost, ani svoboda, ani čest, ani věda, ani odpočinek.* Nic.

Ježíš nám prošlapal cestu. I on však potřeboval jedno. Být s Otcem. Ta poslední věta dnešní perikopy tam není zbytečná, ani náhodná. **Na noc odcházel na horu, která se nazývala Olivová.** I my potřebujeme strávit dlouhé chvíle v samotě s Otcem. Amen.